

Zelei Miklós

Zombicsárdás

2007. május 2-ára virradóra Kádár János sírjáról elhengerítve találták a súlyos, márvány fedlapot. Kádár nem volt a sírban. A korrupt rendőrség, a kontrollált média, a pénzzabáló, materialista államirányítás sírrablásnak, bűncselekménynek próbálta beállítani a csodát: Kádár János föltámadt.

Első pillantását a Kreml tornyaira veti.

Ki az?

Ki áll a mauzóleum dísztribünjén?

Sose láttam.

Már Gorbacsov elvtárs is meghalt? Na, érte nem is kár! És az ott az új első titkár? Akárki legyen is, egy biztos, Brezsnyev elvtársnak még a lába kapcája se lehet.

Üres konzervdobozok zörögnek a Leningrádi sugárúton, ötvenhétezer üres konzervdoboz, ötvenhétezer német hadifogoly derekára kötve. Élükön tizenkilenc tölgyfalombos tábornok. Vesztesparádé a Kurszki pályaudvarig. Utazás keletre.

Egész nap vonulnak Moszkva utcáin. Feszes lovas kozákok őrizetében. Ötvenhétezer hadisten. Dobszóval kísérve. Végre megkapták a lehetőséget, hogy Moszkvába eljussanak. Vonulnak azok tekintetének kereszttüzeiben, akiket meg akartak ölni. Szólnak a bádogkolompok.

Mindez visszfény és visszhang. Látomás. Este hétkor az utcák üresek, ciszternás teherautók mossák föl a földet, tüntetik el a tisztátalan menet nyomait.

Csókolni már! A lánc talpak nyomát is. Világ proletárjai, csókoljátok. Budapestig Moszkvától. És tovább. A lánc talp végtelen út. Csókolni, csókolni mindegyik szemén. Át a páncélon. Átsüssenek rajta, pirosan világítsanak bent a rózsaajkak. Körbecsókolni a löveg tornyot. A behatolást.

Hurrá! Hurrá! Hurrá!

Kutyából nem lesz áldozat. Mi tettesek vagyunk. Mi csókoljunk. Csókoljunk, csókoljunk és hálásak legyünk, hogy így könnyörögnek érettünk, hurrá, hurrá, hurrá: „Orosz, ne kíméld, öld a honfitársam!”

Hurrá.

Csókolja meg az ő szájának csókjával! A Szovjetunió Kommunista Pártja Politikai Bizottsága csókhatározatának az első mondata.

Hurrá! Hurrá! Hurrá!

(Részlet a *Mandulafejske* című regényből)

Csókolja meg az ő szájának csókjával! Nem a lábát. Nem a térdét. Nem a bőrkabátját. Nem a kezét. Nem a gyűrűjét. Nem a korbácsát. Nem a szívét. Nem az arcát. Nem a homlokát. Csókolja meg az ő szájának csókjával a száját. Csókolja meg az ő szájának csókjával a parancsait.

Aki csókol.

Akit csókol.

Első titkár. Főtitkár. Államfő. Miniszterelnök.

A testtartás!

A sötétkéék öltözet.

A fekete cipő.

A fekete zokni.

A fekete zongora.

A fekete mamba.

A vörös szőnyegen húzd ki magad!

Katonás léptek.

Derékből azután előredől, kéztartása arról árulkodik, hogy tudja, nem ő a helyzet ura. Lépései ritmusára farát emelinti. Illegjen a nadrágja hátulján az ötágú nyuszifarok. A pompontovaris nyakát előrenyújtja, szétnyitott ajakkal mosolyog alulról fölfelé. Nyelve hegyét kidugja, csippent, csücsörít.

Halad, halad!

Menetből tapad a fogadó szájra. A nyelv az alsó és a felső fogsor között a toroknyílás irányába mozogva behatol a szájüregbe. Jobbra-balra, előre-hátra mozog a szájpadráson, hogy érezze a fogadó szájüreg ízét. Kitapogatja a fogakat, nyalogatja a nyelvhatat, beszürcsöli a nyálat.

Az ajkak szétválnak. A csókoló lélek a csókolt szájban marad. Végighalad a csatornákon. Hatalmas fekete felhőként távozik a pokol szellőzőnyílásába. Belzebub, Lucifer, a tagság nagyokat szív belőle. Boldogan, mélyeket lélegeznek.

Itt minden igazi. Az ezüst ezüst, a bőr bőr, az intarzia intarzia, a libamáj libamáj. Nincs hajszáltrepedt tányér, csorbult kristály. A sérült edényt, poharat a higiénikus hivatalból eltöri. Amelyik üveg kinyílt, az elfogyott. Ha mégis marad benne, kiöntik. Itt minden más. Megfordult itt Daniel Ortega, Kim Ir Szen, Ceaușescu, Fidel Castro, Tito. Királyok, királynők. Indira Gandhi. Hruscsov. Gorbacsov. Jumdzságin Cedenbál. És el lehet képzelni, hogy még kik.

Valóságos vállalat működik a kapun belül. Ötszáz dolgozója hatvan szakmában nyújtja tudása legjavát. Mindennek tökéletesnek kell lennie. A csodára sem kell fél percnél többet várni. Az első titkár, a főtitkár, a miniszterelnök, az államelnök, a király, királynő nem kérhet olyat, amit a láthatatlan személyzet ne teljesítene. Észre sem veszik, ahogy történnek körülöttük a dolgok. És amíg repgépük légtérünkből el nem távozik, addig fönntartják számukra a teljes készültséget. Azután bontanak.

Vendég kettő, meg a delegációval jött technikai munkatársak előnyös helyzete másmilyen. A vendégek három körben költik el ebédjüket. Az első körben a király, az államfő. A második körben az alacsonyabb rangú egyenlőek. A harmadik körben a sofőrök rendjébe tartozó populáció.

Az őstermészetbe a Magyar Dolgozók Pártjának utasítására avatkozott be itt a természetleigázás. Az ötvenes években kezdték a villákat központi használatra építeni. Rákosi Mátyásnak, Gerő Ernőnek, Farkas Mihálynak. Már nem tudtak beköltözni. Ezután zárt üdülő nyílt itt. Még a nyolcvanas évek internacionalista fényében is sütkéreztek a teraszokon afrikai és távol-keleti testvérállamok vezérei.

Itt védett területen belül létezhetett az első titkár, a főtitkár, a miniszterelnök, az államelnök, a király, a királynő. A kapuban kettős sorompó, katonákkal. A kerítések mellett a fák, bokrok között járőrhaladás. Az idevezető hegyvidéki utcák torkolatában behajtani tilos táblák állítják meg a forgalmat. A célforgalommal indokolt esetben kivételt tesznek. A tiltótáblákkal védett utcákat medvék figyelik.

56-ban akartak először busát telepíteni a Balatonba. A szovjet exportügyi minisztérium tervbe vette, de a halminisztériumban a szállítás reggelén derült ki, hogy erre az évre nincs tervben külföldre busa. Az exportügyi minisztérium illetékes elvtársa nem egyeztetett a halminisztérium illetékes elvtársával.

De testvérország! Szocsztran.

Segíteni muszáj.

És a medvegyártási minisztériumnak korlátlanul volt szabad kapacitása. Az Uráli Ipari Körzet Nyizsnyij Tagil-i medvegyárában terven felül készültek medvék. Tizenöt, de akár húsz medvezászlóaljat is bármikor le tudtak szállítani. Így kerültek uráli barna medvék a Balatonba. Azonban nem szerették ott. Azonnal partra szálltak, elárasztották az országot, felköltöztek Budára, Pestre, és mint szovjet állampolgárok a kormány szolgálatába álltak. Azóta ők őrzik a rezidenciahoz vezető budai utcákat is. Megakadályozzák, hogy bármely földi halandó bejusson oda, ahová neki tilos.

Ma már a medvék is láthatatlanok. Csak a hangjuk hallatszik. A falakból. A járda alól. A fatörzsekből. Az esőből. Tenzádból is. A medvehang. Érződik a szaguk, amikor végre hazaérsz. És a nyomaik a legváratlanabb pillanatokban és helyeken. A hosszú folyosó végében, amikor meglátod, hogy ott valakit szétszaggattak.

A középső kör középső termének ablakain a klímaberendezés hangtalanul ontja a szelet, hogy a vezérnek ne kelljen olyan hevesen kapkodnia utána. A terem közepén Leonyid Iljics Brezsnyev vörös, rövid bőrnadrágban, katonai, arany díszövvvel, vörös bőrtrikóban és combig érő, vörös csizmában.

Fölszáll, fején vijjogó szirénával a város fölött átröpül, ordítva beront, urááá, az első titkár irodájába, majd kitörnek, urááá, a Dunára néző, golyóálló ablakok, urááá! Bal kezében kalapács, urááá, jobb kezében sarló, urááá, átöleli galambocskámat, tubicámat, Jánosomat Kádáromat, urááá. Kattan a vörös bársonnyal bevont csuklóbilincs, a fekete, acél lábbilincs. A szájszecek! A szájszecek! A szájszecek!

– Oj, oj, oj – nyilatkozza Kádár az MTI-nek.

– Urááá!

Ötágú vörös csillag a szemtakaró.

A nyakpánt rögzítőgyűrűje titán.

És dübörög a világpolitika. Érkezik Jumdszagin Cedenbál elvtárs. Urááá! A Mongol Népi Forradalmi Párt főtitkára, a Politikai Bizottság tagja, a Mongol Népköztársaság minisztertanácsának és a Nagy Népi Hurál Elnökségének elnöke, a Mongol Népköztársaság államfője a Mongol Népi Forradalmi Párt és a Nagy Népi Hurál küldöttségének élén reggel 9 óra 21 perckor Ulánbátorból a Mongol Népköztársaság IL-18-as elnöki különgépén, Dazsdgyömin Dügerszüren elvtárs, a Mongol Népi Forradalmi Párt Központi Bizottságának és a Mongol Népköztársaság minisztertanácsának tagja, külügyminiszter kíséretében megérkezett Ferihegyre. Fogadásán megjelent Kádár János elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság első titkára, a Magyar Népköztársaság Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányának elnöke. Jelen volt Baldandordzsин Dörböldzsин elvtárs, a Mongol Népköztársaság Budapestre akkreditált nagykövete. Jumdszagin Cedenbál elvtárs, a Mongol Népi Forradalmi Párt főtitkára, a Politikai Bizottság tagja, a Mongol Népköztársaság Minisztertanácsának és a Nagy Népi Hurál Elnökségének elnöke, a Mongol Népköztársaság államfője és Kádár János elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság első titkára, a Magyar Népköztársaság Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányának elnöke 9 óra 50 perckor ellépett a díszszázad előtt, majd kíséretük élén a Magyar Népköztársaság Parlamentjébe hajtatott. Útjukon budapesti munkások és fiatalok százezrei tapsoltak és éljeneztek.

Jumdszagin Cedenbál elvtárs, a Mongol Népi Forradalmi Párt főtitkára, a Politikai Bizottság tagja, a Mongol Népköztársaság Minisztertanácsának és a Nagy Népi Hurál Elnökségének elnöke, a Mongol Népköztársaság államfője és Kádár János elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság első titkára, a Magyar Népköztársaság Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányának elnöke és a két testvérpárt delegációja megkezdte tárgyalásait az időszerű kérdésekről. Jumdszagin Cedenbál elvtárs, a Mongol Népi Forradalmi Párt főtitkára, a Politikai Bizottság tagja, a Mongol Népköztársaság Minisztertanácsának és a Nagy Népi Hurál Elnökségének elnöke, a Mongol Népköztársaság államfője és Kádár János elvtárs, a Magyar Szocialista Munkáspárt Politikai Bizottságának tagja, a Központi Bizottság első titkára, a Magyar Népköztársaság Forradalmi Munkás-Paraszt Kormányának elnöke és a két testvérpárt delegációja között a tárgyalások a teljes nézetazonosság jegyében, őszinte, nyílt, elvtársi és baráti légkörben folynak.

Atommeghajtású tengeralattjárók vonulnak a fedélzetükre fordulva a téren. Atommeghajtású repülőgép-anyahajók követik őket, ugyanúgy a fedélzetükön haladva előre, mögöttük atomjégtörők nyomulnak, hajófenékkal fordulva a ködös égbolt felé óriási jégtáblákat tolnak maguk előtt a Vörös tér kövezetén.

– A sört! A sört behűteni!

– Urááá!

– A sört!

Ó, a Kreml. Venyicska most se látja. A háta mögött állnak az erős falak.

Kozmopszich bolondokháza végtelen udvara a Vörös tér a fölvételi blokkal, ahol rögzítik, hogy senki nem emlékszik már a nevére, arra, hogy mit akart, milyen tervei voltak valaha, hogy születésekor a lelkébe Isten milyen elhívást csöptetett. A homlokzatán méteres, színváltó betűkkel villog: NINEL. Közeppontjában hatalmas üveg vodka fekszik jégágyon, körülötte kaviáros palacsinta, lazac, pezsgő párás üvegekben. Az ingyencségeket a főápoló kínálgatja, aki egyúttal a hullakamra őre is. Az ablakaiból csábító szépségek integetnek pucéran. A paradicsom!

A fölvételi blokk mellvédjéről, kezében a bőrönddel, Venyicska köszönti az ezer és ezer vodkásüveget, Zsiguli sört, ahogy előretörnek a jégben az emberiség fölszabadításáért, a boldog holnapért. A másik kezében dugóhúzó.

– Szép napot, söröspalackok. Még szebbet, vodkásüvegek. Még egy nagy korty már egészen közel hozza a világegyetemet. Hogy a Naprendszerből kiléphetünk, ahhoz sokkal több vodka kell. És még annál is több sör. A Sörúton a Tejútra. Urááá!

Buldozerek, kombájnok, mentőautók, hullaszállítók, exkavátorok, fúrótornyok repülnek a tér fölött. A metró alagútjaiban űrrakéták, vadászrepülők suhannak, a sötétségbe burkolt állomásokról sétarepülésre viszik az utasokat.

– Piszátyel Viktor Jerofejev – tiszteleg a vodkamenet, a sörhadoszlop. – Gyengeséget, halálos kórokat! Örületet, szédülést, betegséget, onkológust, urológust, urááá! Nagy végső bukást, örökös másnapot, némaságot.

És a Vörös téren száll a dal:

*Machen wir's den Schwalben nach,
Bau'n wir uns ein Nest!
Bist du lieb und bist du brav,
Halt' ich zu dir fest.
Bist du falsch, o Schwalberich.
Fliegt die Schwälb'bin fort,
Sie zieht nach dem Süden hin
Und du bleibst im Nord!*

A szovjet emberek kedvenc színésznője, a náci idol Marika Rökk dalol. Walpurgisfürstin huszárcsákóban, huszármantében, fekete cicanadrágban:

Túl az Óperencián boldogok leszünk.

A díszszemléről a piásüvegek azonnal az italmérésekbe mennek. A tolóablakos utcán át árudákba, a lépcsők alá eldugott üzletekbe, a taxik csomagtartójába, a vasútállomások kioszkjaiba, a nómenklatúra-büfékbe, a titkos ivőzugokba, a kukucskaablakos bugyákba, a járdaszélen vadászók ormótlan zsebeibe, a kapuk alatt berügők pontos markába, a kristályragyogás éttermekbe, a sorsunk eldöntő világasztalokra, az elmegyógyintézetek gyógyszersekrenyeibe, az óceánjárók kamráiba, a repülőgépek italkonténereibe, a vonatok étkezőkocsijaiba, a bőröndök rejtékébe. A Tejút minden méterénél ott ragyognak a palackok, a poharak, a

korsók, a stampedlik, koktélpoharak, borospoharak, kancsók. Az emberi boldogság kiteljesítésének teljes fegyverzetében vonul a díszmenet, Jubileumi vodka, Sztrolecki, Sztolicsnaja, Szibirszkaja, Psenyicsnaja, Szmirnov, Nemiroff, Beluga, Russzkaja, Sztandart, Grom-444: „A tiszta vodka nem hagy foltot se az egyenruhán, se a becsületen.”

A szövetségesek! Megalkotni a legtisztább vodkát a világegyetemben. Az Absolut, a Skyy, Finlandia, Grey Goose. A testvérországok! Warszawskaja, Wyborowa, Zubrowka, Soplica, Becherovka. A magyarok! Kádár János boldogan szemléli Vahot Imre szibériai rénvodkájának díszmenetét. A Keglevich vodka díszszázada! Nemzeti büszkeségünk, ki emigrációba soha nem kényszerült, összetartásunk jelképe, a folytonosság fluiduma, a történelmi valóságának elszakításából erőt merítő magyar társadalom kedvenc itala: a füttyülő barackpálinka. Szamártéj, az orosz tanárok jutányos kedvderítője. Kétszáz négyzetméter kisfröccs pufajkában, davajgitárral.

Kádár János ül a kisbőröndön és bámul. Belecsomagolta az összes törvényteleniséget, aljasságot, közepszerűséget: a ravatalánál sorban álló tíz- és tízezrek örökségét.

– Én az összes pártkongresszuson mondtam a népnek, hogy csak a mézet kell nyalni. De megették a madzagot is. Az összes madzagot. Hiába beszéltem, hogy kenderből sodorják, ez igaz, tartsuk magunkat az igazsághoz, de már nincs marihuána benne semennyi. Ez meg a másik igazság. És mégis megették. Én meg szaladtam utánuk a mézzel. De már nem értem be őket. Elment közben az idő. Elhagyta őket is meg engem is. Persze, hogy ez a gyomrukat megfeküdte. A sok lenyelt madzag belülről kötözte össze őket. Hát zakuszká is kellene ehhez a rengeteg italhoz itt nekem. Harmincéves foclicipőből darált sportsalátá, azt hozzanak, aranyoskáim, csak ügyeljenek rá, hogy nekem jussanak a Krivoj Rog-i vasércből készült emlékstoplik. Utána fölhajtok egy flakon Irixet gyomorégés ellen meg egy kis cserszömörccés samponos metanolt. Minél jobban megvakulok, annál tisztábban látom a jövőt. Na. Most Magyarország ügye. Mert újjászületett, ez igaz. De látni kell itt a nemzetköziség színterén az igazságnak a másik felét is, hogy torzszülött törpeként jött az újvilágra. Artikulátlan hangon sorolja a bánatát, ami nem érdekkel senkit. Ami viszont nem zavarja a legkisebb mértékben sem, mert süket is meg vak is. Ezért csináljuk a Sacher-tortát paprikás krumpliból. Ezért vagyok itt én a miniszterelnök, az első titkár, az örökös elnök, a piszoár hercege. Hát odajártak kérincselni utánam. Az volt a pártközpont legfontosabb alosztálya. Meg a Vasas Székházban is. Ezt az egészet Lenin elvtárs is mind megmondta. De már ő is rég visszaadta a lelkét az úrnak. De nem vették vissza, amiről viszont nem én tehetek, ezt elhihetik nekem. Nem köllött, hát nem köllött. Divatos, új öltönyében itt kering fölöttünk. Látom is. Most már újra kapitalizmus van. Mert visszajött. Úgy mondom akkor, hogy amit mondok, igaz legyen. A mi termékünk a győzelem. Úgyhogy vesztettünk. Hiába jön a brjanszki erdőből a partizánvodka, feketén főzik háznál, és az adó meg nincs befizetve utána. A törköly. A burjácska. Mert abból él az állam, az adóból. Azt akkor is be köll szedni, ha nem úgy hívják. De nem fizetik be. Hát én se tudtam mindent elérni, hiába voltam az összes részletre kíváncsi. De most már megvalósult az önmagát

megfigyelő és besúgó nép követelménye. Nagyot fejlődött a háromperhárom. Itt, az én fejem fölött is hét kamera van, pedig én már nem vagyok senki. Azt hiszik, nem tudom? Azért választottak meg, hogy leszavazhassanak.

– Ki ez? Ismeri valaki? – kérdezi Venyicska a dísztribünről.

– Hogyhogy? Én nem ismerem magát! – mondja Kádár. – Engem mindenki ismer.

– Igen? A Krisztall vodkagyártól, a Hidegló utcából?

– Csak egy bukott diktátor Budapestről.

De ki beszél? Ki mondta ezt?

Az angyal, aki Venyicskára vigyáz?

Az ördög, amelyik Kádár Jánost őrzi?

Egy hang a térről? De hol van? Merre bujkál? Kádár föláll kisbőröndjéről, és úgy keresi a hang tulajdonosát.

– Budapest vezérőrs csillagunk volt. Néptánc a danse macabre kótyagtollas kis-kalapban nálatok – mondja Venyicska. – De mit kerestél te ott?

Kapkodja Kádár a fejét, de nem látja, hogy honnan jönnek a hangok:

– A népirtó, a népirtó. Ő az, aki miatt nem! Aki miatt én nem láttam nemzedékem legjobbjait az örület romjaiban. Pedig mi nagyon tudunk megőrizni. Átbucskázni a fejünkön és ádáz prófétákká változni át. Én nem láttam nemzedékem legjobbjait, se a zsenialitás pompájában, se az örület romjaiban, mert elkaparták őket még a születésük előtt.

– Tiltott műtéthez kell megbízható ember? Kádár! Az igaz, hogy nincs orvosi diplomája, de hatalmas a gyakorlata: hat és fél millió abortuszt csinált, így irtotta ki a saját népét. Tökéletesen dolgozik!

– Nem táborokkal, nem börtönökkel, veréssel. Békés háborút indított, a legyőzöttek is imádták őt. A tankok csövének helyére kaparókanalat szerelt, és magyar egyenruhában vezette ellenünk.

– Persze, cisztát is műt klottgatyában. Profi. Műtét után bekeni a sebet káposztás cvekedlivel.

– És ezt csak most mondjátok? – kérdezi Venyicska.

– A magyar irodalom esemény utáni tablettá.

– Egy mondat a részleges becsületről.

– Revelatív mellébeszélés meg nem nevezett diktatúrákról.

– Én ha magyar író volnék... – mondja Venyicska.

– Majd hülye legyél az lenni!

– Fagyállóban az igazság.

– A magyar irodalmat én meg úgy imádom! Amikor karikás ustorral terebi Babits a Danaidákat a Hortobágyon. Nincs is annál szebb sehun.

– Belémosott száz bűnöktől a Parlamentnél az Ohio.

– Halott halottaitok, ó de jó.

– Ki hiányzik közületek?

– Na ki?

– A Gum áruházban és Pesten a Corvinban...

– ...egyszerre két helyen!

– A Sír utcai szatír!

- A kötélverő szövetkezet társelnöke.
- Mi már abbahagytuk, hogy érezzünk. A fagyálló érez helyettünk.
- Ha éreznénk, nyomban belehalnánk.
- Ígyunk!
- Megismerem! Ő az, a Kádár! Segít az öregeknek cipelni a szatyrot.
- Egyszerre két helyen!
- A Corvinban és a Gumban.
- Ez is csak jobboldali propaganda! Az öregeknek nincs pénzük vásárolni.
- De ő kifizeti helyettük a számlát.
- Venyicska azt írja, hogy az igazság nem a bal oldali, de nem is a jobb oldali, hanem a középső kereszten függ. Jobbról is, balról is latrok.
- Cserje utcai telkére a világ minden tájáról összegyűjti a hajléktalanokat, paprikás krumplit főz nekik. Soha nem ürül ki a kondér.
- És abban a kicsi házban, amelyben miniszterelnök létére olyan szerényen élt, elfér mindegyik hajléktalan. Nem tudnak annyian bemenni, hogy ne jutna hely nekik.
- Csoda történt!
- Csoda!
- Na ezen meg mindenki röhög.
- Hahaha!
- Bruhahaha.

Venyicska bőröndjét a mellvédre teszi, a Ragályos Erő koktélishoz való literes söröskorsóba három deci kerozint önt, a jégkockatartóból belezúdít egy tárra való 7,62-es palacknyakú Tokarev pisztolylőszert, jól megkeveri, fölrázza, belenyom egy flakon energiatalt, színig tölti patikai tisztaszesszel, rászéleteli Misa mackó orrahegyét, és Kádár kezébe nyomja.

– Kutyaharapást szőrivél! – biztatja Venyicska. – Masszív lötty. Nem iddogálásra való, hanem kómára. A szabad fogyasztó rögtön kollabáljon tőle, s fölriadva azonnal megrendelje a következő adagot. Inkább saját magadat nyírd ki, mint másokat.

Kádár vissza akar ülni, hogy a koktélját elfogyassza, de rég ellopták a kisbőröndöt, szétosztva a tartalmát közöttünk. Kezében a Ragályos Erővel téblábol a téren. Venyicska sehol, már elindult a Kurszki pályaudvarra. Az önjáró üvegek után hasukon fekvő, pucér részegeket kötöttek, az Aranycsillag zenéjére kígyózik, vonaglik, vergődik a végtelen felvonulás. Minél több hősi halott! Minél több. Annál nagyobb volt a csata.